

Sygn. akt III AUa 667/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Drzymała (spr.)
Sędziowie:	SSA Marta Fidzińska - Juszcak SSA Halina Gajdzińska
Protokolant:	st. prot. sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **K. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy K. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 lutego 2012 r. sygn. akt VIII U 917/11

I. z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje K. K. od dnia 1 marca 2011 r. emeryturę,

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III AUa 667/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie **K. K.** od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 5 kwietnia 2011 r. odmawiającej mu prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca K. K., ur. (...), pracował: w okresie od dnia 1 grudnia 1979 r. do 15 czerwca 1993 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K., jako ślusarz; w okresie od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. (obecnie (...) S. A. z siedzibą w W. Oddział w K.), jako ślusarz-spawacz; od dnia 16 czerwca 1993 r. do 25 lutego 2011 r. w (...) sp. z o. o. z siedzibą w S., jako operator maszyn i urządzeń odlewniczych

oraz ślusarz. Przy czym pracę w szczególnych warunkach wykonywał w okresie od dnia 1 grudnia 1979 r. do 10 czerwca 1981 r. (1 rok, 6 miesięcy i 10 dni) i od dnia 2 lipca 1984 r. do 25 sierpnia 1989 r. (5 lat, 1 miesiąc i 25 dni) – przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, od dnia 4 lipca 1991 r. do 31 marca 1992 r. (8 miesięcy i 28 dni), od dnia 4 kwietnia 1992 r. do 22 maja 1992 r. (1 miesiąc i 19 dni), od dnia 16 czerwca 1992 r. do 17 sierpnia 1992 r. (2 miesiące i 2 dni) i od dnia 23 sierpnia 1992 r. do 23 sierpnia 1992 r. (1 dzień), od dnia 30 sierpnia 1992 r. do 7 kwietnia 1993 r. (7 miesięcy i 9 dni), od dnia 11 kwietnia 1993 r. do 15 czerwca 1993 r. (2 miesiące i 5 dni), od dnia 16 czerwca 1993 r. do 30 grudnia 1993 r. (6 miesięcy i 15 dni), od dnia 7 stycznia 1994 r. do 4 września 1994 r. (7 miesięcy i 29 dni), od dnia 11 września 1994 r. do 28 lutego 1995 r. (5 miesięcy i 20 dni) i od dnia 6 marca 1995 r. do 31 marca 1995 r. (26 dni), - przy obsłudze pieców rafinacyjnych, topielnych, formiarni, urządzeń odpylających i odlewniczych, od dnia 1 kwietnia 1995 r. do 31 maja 1998 r. – przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz pracach budowlano-montażowych i budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace w szczególnych warunkach (3 lata, 2 miesiące) oraz od dnia 1 czerwca 1998 r. do 31 grudnia 1998 r. przy obsłudze pieców rafinacyjnych, topielnych, formiarni, urządzeń odpylających i odlewniczych (7 miesięcy). Wnioskodawca przedłożył też świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. (z dnia 12 lipca 2010 r.) od dnia 1 grudnia 1979 r. do 15 czerwca 1993 r. na stanowisku ślusarza – przy naprawie pomp wtryskowych, wtryskiwaczy i gaźników do silników spalinowych, a także w (...) sp. z o. o. (z dnia 22 października 2010 r. oraz z dnia 25 lutego 2011 r.) od dnia 16 czerwca 1993 r. do dnia 31 marca 1995 r. na stanowisku operatora maszyn i urządzeń odlewniczych – przy obsłudze pieców rafinacyjnych, topielnych, formiarni, urządzeń odpylających i odlewniczych, od dnia 1 kwietnia 1995 r. do 31 maja 1998 r. na stanowisku ślusarza – przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace w szczególnych warunkach, od dnia 1 czerwca 1998 r. do 28 lutego 2002 r. na stanowisku operatora maszyn i urządzeń odlewniczych – przy obsłudze pieców rafinacyjnych, topielnych, formiarni, urządzeń odpylających i odlewniczych, od dnia 1 marca 2002 r. do 31 grudnia 2008 r. na stanowisku ślusarza – przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace w szczególnych warunkach, a także od dnia 1 stycznia 2009 r. Stosunek pracy został rozwiązany na mocy porozumienia stron z dniem 25 lutego 2011 r., a wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Staż pracy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 27 lat i 29 dni (26 lat, 11 miesięcy okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 29 dni okresów nieskładkowych), w tym 14 lat i 9 dni pracy w warunkach szczególnych. Z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury wnioskodawca wystąpił w dniu 10 listopada 2010 r. Wniosek ten został przez organ rentowy załatwiony odmowną decyzją z dnia 24 listopada 2010 r. wobec nie udowodnienia wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz braku rozwiązania stosunku pracy. Organ rentowy nie uznał wtedy za pracę w szczególnych warunkach okresów od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r., od dnia 28 sierpnia 1989 r. do 20 grudnia 1989 r. i od dnia 5 stycznia 1990 r. do dnia 31 maja 1991 r. Odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 28 lutego 2011 r. (do sygn. akt VIII U 1/11). Zaś w dniu 2 marca 2011 r. wnioskodawca wystąpił z ponownym wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury.

Ustalił dalej Sąd Okręgowy, że w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. (obecnie (...) S. A. od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. jako ślusarz-spawacz był zatrudniony na eksporcie na terenie W. kolejno na stanowiskach ślusarz konstrukcyjny (od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 października 1981 r. i od dnia 1 listopada 1981 r. do 31 grudnia 1981 r.), ślusarz (od dnia 1 stycznia 1982 r. do 31 marca 1982 r., od dnia 1 kwietnia 1982 r. do 30 czerwca 1982 r., od dnia 01 maja 1982 r. do 31 grudnia 1982 r., od dnia 1 stycznia 1983 r. do 2 stycznia 1984 r. oraz od dnia 3 stycznia 1984 r. do 31 stycznia 1984 r.) i nie świadczył stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Do jego obowiązków w tych okresach należały czynności związane z montażem elementów autobusów (marki Ikarus), przede wszystkim prace ślusarskie, w tym szlifowanie spawów oraz dodatkowo prace spawalnicze.

Powyższe ustalenia Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o dokumentację zalegającą aktach w organu rentowego wnioskodawcy i zeznania świadków oraz ich akta osobowe, uznając je za wiarygodne. Sąd Okręgowy podkreślił, że w umowach o pracę wnioskodawcy, a także w zawartych do nich aneksach, zostało podane jego stanowisko pracy ślusarz, a jedynie raz w aneksie za okres od dnia 1 stycznia 1982 r. do dnia 31 marca 1982 r. ślusarz-spawacz. Sąd

Okręgowy odmówił zaś wiary zeznaniom świadków i wnioskodawcy co do twierdzeń, że w spornym okresie był on zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz, albowiem było one sprzeczne. Świadkowie podali, że ślusarze prace wykonywali na innej hali niż spawacze i że takiej pracy nie wykonywali pracownicy z Polski tylko W., a w innym miejscu twierdzili, że wnioskodawca będąc zatrudniony jako ślusarz pracę tę wykonywał na tej samej hali co spawacze (pracował na maszynie). Zaś wnioskodawca nie potrafił wyjaśnić w logiczny sposób dlaczego minio zmiany umów i angaży nie zmieniono mu stanowiska pracy na to, które faktycznie wykonywał. Sąd Okręgowy nie dał też wiary wpisowi w książeczce spawacza wnioskodawcy co do spornego okresu zatrudnienia, albowiem kierownik który uczynił tę adnotację nie pracował razem z zatrudnionymi pracownikami.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem wnioskodawca nie spełnia szczególnych warunków określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227) oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r. Nr 8 poz. 43). Jedną z przesłanek nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku przewidzianych w tych przepisach jest posiadanie co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Do takiego stażu pracy wnioskodawcy, w ocenie Sądu Okręgowego, nie można uwzględnić jego zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. Pracował on bowiem wtedy jako ślusarz-spawacz, a do jego obowiązków należały przede wszystkim prace ślusarskie i ślusarsko-konstrukcyjne (w tym szlifowanie spawów). Zaś tego rodzaju stanowisko nie zostało wymienione w wykazie prac wykonywanych w szczególnych warunkach stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Nawet jeżeli wykonywał wtedy czynności związane ze spawaniem elektrycznym autobusów w osłonie dwutlenku węgla, to i tak nie wykazał, że czynności takie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W konsekwencji uznał Sąd Okręgowy, że wnioskodawca posiada jedynie 14 lat i 9 dni stażu pracy w szczególnych warunkach, a więc nie legitymuje się wymaganymi 15 latami tego stażu. Zatem prawo do wcześniejszej emerytury mu nie przysługuje i odwołanie oddalił.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wywiódł wnioskodawca K. K.. Zaskarżając go w całości zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu pierwszej instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że w okresie od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach, a także poprzez opartą na błędnych kryteriach ocenę wiarygodności zeznań świadków A. G. i J. W. i przyjęcia ich jako nieprzydatnych i sprzecznych z pozostałym materiałem dowodowym. Apelujący zarzucił też bezpodstawne pominięcie wpisów w książeczce spawacza bez wykazania rzeczowego i merytorycznego argumentu potwierdzającego trafność takiej oceny, a przy tym uznanie pozostałych dowodów z dokumentacji pracowniczej za skrupulatne i przyznanie im prymatu. Wskazując na tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelujący m.in. zakwestionował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji w zakresie uznania, że w okresie od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. wykonywał prace ślusarskie i ślusarsko-konstrukcyjne, a nie jako spawacz, co nie stanowiło pracy w szczególnych warunkach. W jego ocenie z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadków, a także części dokumentacji i książeczki spawacza wynika, że jego praca w rzeczywistości polegała na wykonywaniu czynności spawacza. Natomiast określenie w umowach o pracę i innej dokumentacji pracowniczej ślusarza, jako jego stanowiska pracy, nie świadczy o tym, że faktycznie taką pracę wykonywał. Na potwierdzenie słuszności swego stanowiska zawniósł przesłuchanie świadka R. Ł., którego adres zamieszkania ustalił dopiero obecnie, wobec czego nie mógł powyższego dowodu powołać w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, .

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, albowiem zawarte w niej zarzuty są trafne.

Wobec treści zawartych w apelacji zarzutów kwestionujących uznanie wnioskodawcy K. K. za pracę w szczególnych warunkach jedynie okresu zatrudnienia na eksporcie na terenie W. od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. w czasie pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K., a zatem tak zakreślonych granic zaskarżenia, przedmiot niniejszego postępowania ograniczył się do rozstrzygnięcia kwestii, czy praca wykonywana przez wnioskodawcę w tym okresie była pracą wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) uprawniającą do obniżenia wieku emerytalnego w trybie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227, ze zm.).

Ustęp 2 przepisu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Na podstawie ust. 4 wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Rozporządzenie to wymienia enumeratywnie rodzaje wykonywanych prac, które uznawane są za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Paragraf 2 cytowanego rozporządzenia stanowi, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Zgodnie z § 3 rozporządzenia, za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Na podstawie § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny nie podziela ustaleń faktycznych oraz wywodów prawnych Sądu pierwszej instancji, w wyniku których Sąd ten przyjął, iż sporne zatrudnienie wnioskodawcy w czasie pracy na eksporcie w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r., nie było zatrudnieniem wykonywanym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Wbrew ocenie Sądu pierwszej instancji, z zebranych w sprawie dowodów wynika, że odnośnie tego spornego okresu zatrudnienia został spełniony wymóg wykonywania pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, o jakiej mowa w wykazie A dziale XIV, pkt 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., tj. prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym. W okolicznościach niniejszej sprawy nie można było, jak to uczynił Sąd pierwszej instancji ograniczyć się wyłącznie w zakresie ustalenia rzeczywistego charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie i wykonywanych obowiązków na dokumentacji pracowniczej, w szczególności w postaci umów o pracę i świadectw pracy, co w apelacji słusznie zakwestionowano. Wobec zachodzących wątpliwości co do właściwego charakteru spornego zatrudnienia, Sąd pierwszej instancji dążąc do ich wyjaśnienia nie powinien ograniczać się tylko do dokumentów pracowniczych, albowiem nie są one dokumentami urzędowymi, lecz dokumentami prywatnymi, wystawianymi przez pracodawcę, a zatem wyłącznie oświadczeniem wiedzy tego pracodawcy, które może być podważane w każdy sposób przed sądem w postępowaniu w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych. Sąd nie jest w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie pracy czy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, ani w umowie o pracę – te bowiem nie zawsze odzwierciedlają rzeczywiste obowiązki pracownika w trakcie zatrudnienia. Dokumenty te mogą służyć jedynie celom dowodowym i podlegają co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (tylko dokumenty wystawione przez organy państwowe albo organy wykonujące zadania z zakresu administracji państwowej stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone; por. wyroki

Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067 oraz z dnia 23 listopada 2005 r., I UK 15/04, OSNAP 2005 nr 11, poz. 161). Zaś o kwalifikacji danego okresu zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach decyduje faktyczne wykonywanie w ramach zatrudnienia czynności pracowniczych odpowiadających pracom ujętym w wykazie prac w szczególnych warunkach, a nie nazwa stanowiska określona w dokumentacji pracowniczej. Dopuszczone przez Sąd pierwszej instancji dowody, w tym z zeznań świadków, którym Sąd ten odmówił wiary, potwierdziły natomiast, że wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia na eksporcie na terenie W. w okresie od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. wykonywał w istocie pracę, w ramach której podstawowymi czynnościami były czynności spawacza, o jakich mowa w cytowanym wyżej wykazie A dziale XIV, pkt 12 załącznika do rozrządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Świadek A. G. stwierdził stanowczo, że w czasie spornego zatrudnienia na W. wnioskodawca zajmował się tylko spawaniem, wykonując tę pracę codziennie po 8 godzin, a czasami nawet dłużej (k. 21). Podobnie zeznał świadek J. W., który potwierdził, że wnioskodawca będąc zatrudnionym na W. nie wykonywał innych prac niż spawanie (k. 22). Fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy na stanowisku spawacza potwierdzają też zapisy w książeczce spawacza z 1984 r., w której odnotowano, że w czasie spornego zatrudnienia wnioskodawca pracował jako spawacz przy spawaniu gazowo-elektrycznym i CO₂. Ponadto Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe i dopuścił dowód z zeznań świadka R. Ł., który był kierownikiem kontraktu na W. i przebywał cały czas na miejscu w okresie wykonywania przez wnioskodawcę pracy na eksporcie. Świadek wyjaśnił, że pracownicy wyjeżdżający do pracy na tym kontrakcie podpisywali umowy o pracę jeszcze w Polsce, ale do konkretnego stanowiska pracy byli kierowani dopiero na miejscu na W.. Zaś z uwagi na fakt, że za pracę na stanowisku ślusarza wynagrodzenie było niższe (8 rubli za godzinę przeliczanych następnie na dolary) niż za pracę na stanowisku spawacza (12 rubli), a sami W. mieli limity na stanowiska spawacza, większość pracowników z Polski, którzy faktycznie wykonywali pracę spawacza – w tym wnioskodawca, byli formalnie zatrudniani jako ślusarze. Dokumentacja pracownicza sporządzana w Polsce nie była więc tożsama z tą (...) i nie odzwierciedlała rzeczywistego charakteru pracy zatrudnionych na tym kontrakcie pracowników. Świadek przebywał codziennie w zakładzie pracy i potwierdził, że praca wnioskodawcy polegała na spawaniu a także cięciu i napawaniu elektryczno-gazowym elementom autobusów (profilu i konstrukcji nośnej), co wykonywane było urządzeniami zwanymi „migomag”. Świadek stanowczo stwierdził też, że wnioskodawca nigdy nie wykonywał innych czynności niż spawacza. Potwierdził mu też taki zakres obowiązków i wykonywanie pracy spawacza w książeczce spawacza, co miało miejsce po zakończeniu pracy na kontrakcie (protokół rozprawy z dnia 16 stycznia 2013 r. 00:01:20).

Mając na względzie naprowadzone powyżej ustalenia faktyczne oraz odmienną ocenę zebranych w sprawie dowodów, Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji, że wnioskodawca w ramach spornego okresu zatrudnienia nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza. Zaś uznanie spornego okresu zatrudnienia od dnia 11 czerwca 1981 r. do 31 marca 1984 r. jako pracy w szczególnych warunkach (niekwestionowany jest okres wynoszący 14 lat i 9 dni), jest wystarczające dla nabycia prawa do emerytury w trybie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i omawianego rozporządzenia, gdzie wymagane jest aby staż pracy w tym charakterze wynosił ponad 15 lat. W konsekwencji apelacja prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku przyznania wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zachodziły natomiast podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wydaniu prawidłowej decyzji. W myśl art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Zaś stosownie do treści art. 118 ust. 1a tej ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego.

O winie organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia (a w zasadzie nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu świadczenia) można by mówić jedynie wówczas, gdyby już w oparciu o dostępne organowi rentowemu dowody można było jednoznacznie rozstrzygnąć o przysługiwaniu zawnioskowanego świadczenia. Tymczasem organ rentowy wydając decyzję z dnia 5 kwietnia

2011 r. odmawiającą wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku nie dysponował takim materiałem dowodowym, który pozwalał na zakwalifikowanie spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy do jego stażu pracy w szczególnych warunkach, aby staż ten wyniósł co najmniej 15 lat, co było przesłanką nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Decyzji tej nie można zatem uznać za błąd organu rentowego i stwierdzić, że już w tej dacie organ rentowy na podstawie dostępnych dowodów mógł wydać decyzję zgodną z prawem, **co zostało potwierdzone dopiero późniejszym orzeczeniem Sądu. Również postępowanie przed Sądem Okręgowym w Krakowie rozpoznającym odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji, jak i wyrok tego Sądu z dnia 29 lutego 2012 r. nie dawały podstaw do przyznania wnioskodawcy świadczenia emerytalnego. Dopiero postępowanie dowodowe przed Sądem Apelacyjnym i odmienna ocena dowodów przesądziły o bezzasadności decyzji odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. A więc w tym postępowaniu uznano po raz pierwszy, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie K. K. spornego świadczenia. Brak było więc winy organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do emerytury wnioskodawcy jeszcze w toku postępowania przed tym organem.**

W świetle powyższego, uznając apelację za uzasadnioną, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz w oparciu o powołane wyżej przepisy orzekł jak w sentencji.